

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΕΜΑΙΤΡ

Η ΑΓΩΝΙΑ

Θαρρώ πώς ή άρροφάστα μου με φέρνει στο θάνατο και ή γυναίκα μου τό ξέρει. Μά τότε πώς κατορθώνει νά κούρη τή λύπη της; Καίμια φορά συλλογίζομαι πώς ό θάνατός μου δέν θά τή λυπούσε. Άλλοτε πάλι βρίσκω πώς, τήν άδική, κάνοντας, τέτοια σκέψη. Πώς; συλλογίζομαι, άπειδή ή ζωή λίγο-λίγο μ' άφηνει και έκείνη άπό συμπόνια μου κούρη τά δάκρυά της, έγώ τήν παρηγορώ... Αυτό είνε άναθρο. Συχώρησέ με. Έρριέττα, άγάπη μου. Μά πάλι ή μορφή του Γιώργου του παιδικού της; φίλου παρουσιάζεται μπρός μου και ή ζηλοτυλία μου φροντώνει.

Χτές ύπέφερα περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά. 'Η Έρριέττα καθισμένη κοντά στό κρεβάτι μου είχε βυθισθή σέ ρεμβαρισμούς. Ξαφνικά γύρισε και με κούταξε. Τι ήθελε νά μάθη; 'Αν ήμουν καλύτερα, ή χειρότερα; Νά με βαρδήκει τάχα τόσον καιρό που λυώνω στό κρεβάτι άπό τόν πυρετό; Και όμως με άγαπά και τό καλύτερο που έχω νά κάνει είνε νά μνή τής όσσο καίμια όπνοια για τή ζηλοτυπία μου, αλλά νά κρατώ ήμερολόγιο όπου νά γράφω όλες τής μυστικές σκέψεις μου.

16 'Ιανουαρίου. Σήμερα τό πρωί άκολούθησε τό γατρό ώς τήν πόρτα. Τι είπαν δέν ξέρω. 'Όταν άγύρισε μου φάνηκε άρκετά ήσυχη. 'Ο Γιώργος είχε έρθει τήν παρασάμενη μέρα. Πλησίασε στό παράθυρο, είπανε κάτι πολύ σιγά, που δέν άκουσα, κι' όταν έκείνος έφυγε, τήν είδα που του έκανε νόημα με τό χέρι... Υπάρχουν σιγίμες που τή βρίσκω τόσο άρρατα, ώστε θέλω νά τήση, νά τήση πολύ κι' αν πρόκει άπόμια νά θυσιάζω έγώ τή ζωή μου. Άλλοτε πάλι με φροντώνει ή λύσσα, που τήν σέρω μαζί μου στό θάνατο για νά μη σρουγγίση άλλος τά δάκρυά της, για νά μη ζωντανέψη άλλος τό χαμόγελο στό χείλι της.

30 'Ιανουαρίου. Γιατί μου είπες σήμερα ότι δέ θέλει ν' άποχήση παιδιά, ενώ άλλοτε τόσο τό έπιθυμούσες; Φοβάται τάχα μη κληρονομήσουν τήν άρροφάστα του πατέρα τους, ή μήπως θέλει νά μνή ύπάρχη τίποτα στόν κόσμο, που νά τής θυμίζει έμένα.

6 Φεβρουαρίου. Σήμερα τό πρωί προδόθημε. 'Η φίλη της ή κυρία δέ Μοντέ, που ήθελε νά μάς έπισκεφθή της είπες ότι ό Γιώργος θά παντρευόταν σέ λίγο καιρό.

— 'Όχι, άπάντησε σά νά ήταν βέβαια γι' αυτό. Μά ύστερα παρακάλεσε τήν κυρία δέ Μοντέ νά της είπη ότι έγνώριζε σχετικά και τέλος προδόθηκε.

— Θά ήταν εύτυχησμένη ή δεσποινίς δέ Πριντς αν τήν παντρευόταν γιατί ό Γιώργος είνε τόσο καλός και έχει τόσο εύγενική καρδιά...

10η τήν ήμερα φαίνονταν μελαγχολική. 20 Φεβρουαρίου. Χτές τό βράδυ ή μητέρα της τήν πήρε μαζί της στό θέατρο. Δέν ήθελε νά μ' άφήση, μά τήν παρακάλεσα ό ίδιος νά πάη. Πέρασα πολύ θλιμμένη βραδιά. Και όμως εύχαριστήμια όταν τή βλέπω νά διασκεδάζη, γιατί γεννηθήκη για τή χαρά. 'Η χαρά της δίνει διπλή όμορφιά. 'Ο Γιώργος ήταν στό θέατρο της. Δέ μου τό είπες στήν άρχη κι' όταν κατόπι μου τό είπες, τό μάγουλά της ροδοβάφτηκεν. Άνατριχιάζω βλοσυρόως όταν προσφωρο τό όνομα αυτού του άνηόπου...

20 Φεβρουαρίου. Σήμερα φορούσες μαύρο βελούδινο φόρεμα που τή έκανε νά μοιάζει με νέα χήρα. Έκάθισες μπρός στό πιάνο για πρώτη φορά άπό τήν ήμερα, που άρροφάστη. Έπαιξε ένα κομμάτι με τόση λύψη και με τόση περιπέδεια, που όλοφάνερα πειά φαίνονταν πώς ύπόφερε. Λίγο έλλειψε νά της φωνάξω:

— Σάπη πειά, παρηγορήσου, σέ λίγο πειάβια και θύσαι έλεύθερη.

'Όστερα άπ' αυτό μπήκε στήν πλαγιτή, κάμαρη και μου φάνηκε πώς άκουσα τό θρού έπιστολής, που άνοίγεται. Άρχισε και της στέλνει και γραβάσάμα, συλλογίστηκα και ή ζήλεια μ' έλασνε, μ' έδουλε, με φαριμάκισε.

2 Μαρτίου. Κάμπος καιρό τώρα πολύ σπάνια δοκιμάζω κάποια χαρά. Μά τό κεφάλι άκουμπισμένο στό κρεβάτι μου ή Έρριέττα είχε άποκομηθή. Πόσο άπορηγή ήταν! 'Η ψυχή μου έσκουράζονταν όπως τήν έβλεπα όσο κοιμισμένη. Τήν άκουσα νά μουροίτζη στόν ύπνο της κάποιο όνομα. 'Ω! ήταν τό δικό μου. Άπλωσα τό χέρι μου και τής χείριενα τό μέτωπο. Έσείνη άνοίγοντας τά μάτια μου χαμογέλασε. Πατό στής γής φωταινή άχτίδα δέν έχουσε τόση λάμψη, όση τό χαμόγελο έσείνω στήν καρδιά μου.

10 Μαρτίου. 'Όχτώ μέρες τώρα είμαι άπύρρετος και μπορώ νά

βγώ. Τώρα πειά κ' έσείνη δέ μένει διαρκώς κλεισμένη μαζί μου. Πριν άπό τό γέμια μας κάνει ένα μικρόν περιπάτο. 'Όταν μ' άφήνει, ή ψυχή μου, ή σκέψη μου πίνει μαζί της και σάν όλη γρηές άκένεψε με βασανίζουν. Άν είχα τό θάρρος θά τή μιλούσα έλεύθερα. Άλλά νά τής φανερώσω τή ζηλοτυπία μου, θά φανά πολύ κατώτερος της. Κάποτε μου φαίνεται ότι ή στροφή μου τή στενοχωρεί. 'Ω! τι θά μπορούσα νά της κάμω, ώστε νά ξεχάσω όλο τόν κόσμο για τό χαιτήρι μου.

Έσπειτα άπό δύο μήνες. Δέ θά γράφω πειά. Δέ θά κρατήσω ήμερολόγιο. 'Η καρδιά μου είνε πλημμυρισμένη άπό χαρά κ' έλπίδα. Σήμερα τό πρωί μπήκε στήν κάμαρά μου λευκοντόμηνη και στολισμένη με ρόδα στό κεφάλι. 'Εταν ή ίδια ή άνοιξη, που χαμογελούσε. Δέ θύμαι πειά ζήλοτυπος και θά τιμαρήση τόν έαυτο μου για τής άδικες ύποψίες.

6 'Ιουλίου. Μιά ματιά της έφτασε νά σαλέψη τό μυαλό μου. Είχαμε πάει μαζί με κάποια συναυλία. Έγώ όμως έπερε νά φύγω νωρίς και για νά μνή τή σπερήσά από τή μουσική, που τόσο άγαπή τήν άρνηκα μαζί με τή μητέρα της κ' έφυγα. Θά είχα προχρήσει μερικά βήματα, όταν κάποια έαυρηκή σκέψη μ' έκανε νά γυρίσω. Μάλις μπήκα στό σαλόν είδα πώς ή Έρριέττα είχε άλλάξει θέση. Πίσω της τώρα κάθονταν ό Γιώργος τόσο κοντά που θαρούσες μ' άνάσινε τό άρραμά της. 'Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά και τή μάτια μου μαρφώθηκαν άπάντο τους πά μαχαίρα. Σέ λίγο είδη τήν οικοδόσπεινα νά πέρη τή γυναίκα μου άπό τό χέρι και νά τή πηγαίη στό πιάνο. Άνάμεσα άπό τό φάτα που άστράφταν είδη τό πρόσωπό της έλαφρά ροδοβαμμένο. Πριν νάρχιση νά παίξη έβρεξε μία ματιά στό Γιώργο. Έκείνος τής χαμογέλασε. Μ' έπιασ λύσσα, μά κρατήθηνα κ' έφυγα τρέχοντας.

17 'Ιουλίου. 'Ο χαρακτήρας μου άλλαξε όλοσούδιλο. 'Όταν μου μιλη τής άπαντώ άπότομα. Κατάντησα άπαντιμώς, κατσορήσας και ήλιότροπος.

Σκέφτηκα νά φύγωμια άπό τό μέρος αυτό, μά όταν τή είπα, φωνάξε:

— Και ή μητέρα μου; 'Όχι, όχι. Θέλω νά μείνω έδώ.

— Τέθερα, άποκήθηκα ψυχρά.

— Τίτε γιατί νά μου τό προτινίης; μου είπες.

Ναι... ναι... με μούσισε γιατί ήθελα νά κατσορήσω τήν εύτυχία της.

30 'Ιουλίου. 'Ο Γιώργος έφυγε για τή Βόδνε. Βλέποντάς τήν έλιμμένη για τήν άνυχώρησή του, δοκιμάσα εύχαριστήση νά της άπαιτώσεται με κάθε τι. Τής έδινα άπορηγή νά μιλη για νά της άπαντώ βάνουσα. Σέ κάποιο στιγμή άρχισε νά κλαίη. Άλλη φορά δάκρυα νά ρουφήσει διψαλέα τό δάκρυά της, μά τότε ή σκέψη που ήταν ή αναχώρηση έκείνου πειά τό προκαλούσε μ' έκανε νά συγκρατηθώ και μάλιστα νά τής πώ άπότομα:

— Είμαι πολύ άδιάφορος νά καράσσω τό μυστηριώδες έλιμνησας και φεύγης.

'Η περιφορητική σιωπή της μ' έκαμνε έδω φρενών.

— Σκουπίστε τό δάκρυα αυτά, έθακόλοθησα πού άπότομα, γιατί μ' έξοργίζον.

Μήν τό βλέπετε, φύγετε, θέλω νά μείνω μοναχή, μου είπες και άνοίγοντας τό κομπωτήριό της, κλειδούθησε μέσα.

1 'Ιουλίου. Έκάνεμα ένα ταξείδιόμα ως τή Χάρθη. Αυτό μ' έζωνάνεψε. Ένας φίλος μας έκει έδινε χορό και μάς κάλεσε σέ σπίτι του. 'Η όμορφιά του, τό όραίο ντύσιμό της έκαμαν έξαιρετική έντύπωση. 'Ω! πώς διασκεδάσε! Αυτό μ' έκανε εύχαριστήμια. Έμείναμε ως τό τέλος. Στις έφτά τό πρωί περάσαμε στό κυλικείο. Κάποιος τή στιγμή έσείνη άνοιξε τά παράθυρα και τό φως του ήλιου χύθηκε μέσα άφθονο. 'Ο γυναιό όμοι της Έρριέττας μου έστραφαν και μου φάνηκε πού άπορησθή κι' άπό τήν άνοιξη, όταν τήν έντύλιε στό πανωρόπιό της.

Έχουμε δέ βροιάδες τάρα που γυρίσαμε στό Παρία. Κάθε όποια μουργες και νοιάθη τόν έαυτο μου ζωντανένιμο.

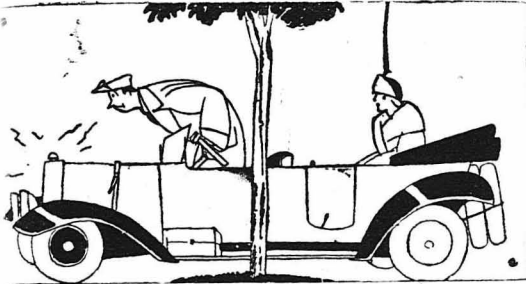
20 'Ιουλίου. Νοιάθη νά με ζανταλλίγουν οι θανάσιμες ύποψίες μου. Σήμερα έραθε πώς ό Γιώργος έπεσε άπό τόλογο και τόν έσηκωσαν λιποθυμισμένο. Θανατηγή χλημάδα άπλόθηκε σέ πρόσωπό της. 'Εταν λιγομίλητη κι' άφιρημένη.

22 'Ιουλίου. Τήν παραμονή νύχτα όνειρευτήκη πώς τούς τ' ασκάμια μαζί και πώς όδοκώτομα πρώτα τή γυναίκα και ύστερα έκείνον. Ξύπνησα. 'Η Έρριέττα κοιμώνταν πλάγι μου. Στή χαρά μου ότι ήταν ζωντανή τήν άγκάλιασα και τή φιλούσα άχρότητα. Δέν τής είπα τό όναρό μου.

23 'Ιουλίου. 'Ο Γιώργος έθανάτωσε στό Παρία. Είπε έδώ. Σέ λίγο θά ίδουθ ό ένας τόν άλλο. Ένώμια πώς είχα γαρνένη άπό τή ζηλοτυπία μου, μά τώρα βλέπω ότι γελάστηκα. 'Η Έρριέττα μου φάνηκε έξαιρετικά χαρούμενη. Τό πρόσωπό της γελάσε ποιος, άστράφτε.

30 'Ιουλίου. Σήμερα τό πρωί πλησίασα στό δωματίό της. Κούταξα άπό τήν κλειδαρωτήκη και τήν είδα που κάθονταν στό γραφείο της κ' έγραφε μία έπιστολή. Γράφει στό Γιώργο, συλλογι-

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΝΤΕ ΦΛΕΡ

‘Ο πρὸ ὀλίγου ἀποθανὼν γάλλος ἀκαδημαϊκὸς καὶ διάσημος κωμωδιογράφος Ροβέρτος ντὲ Φλέρ φημιζόταν γιὰ τὸ λεπτὸ καὶ ἠχητικὸ πνεῦμα του.

Κάποτε παραπονιότανε μόνος του γιὰ τὸν ἐλαστὸ γραφικὸ χαρακτήρα του. ‘Ένας φίλος του ἄκουσε, γιὰ τὸν παρεγγράφη, τοῦ ἀνέφερε τότε τὴν ἑνα κἀποιον ἄλλου συγγραφέως ὁ ὁποῖος ἔγραφε τόσο ἄσχημα ὥστε κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ διαβάσῃ τὰ χειρόγραφα του.

Καὶ ὁ Ροβέρτος ντὲ Φλέρ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὸ στυφινὸ καὶ ἄσχημο ὄφρα αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, ἀποκρίθηκε τότε :

— Μὰ, αὐτὸν τὸν συγγραφέα δὲν μπορεῖς νὰ τὸν διαβάσῃς κ’ ἔδαν ἀκόμα βλέπῃς τυπωμένα τὰ ἔργα του!..

Τὰ βιβλία, ἔλεγε μὴ μὲρα ὁ ντὲ Φλέρ, εἶναι θαυμάσιοι φίλοι. Εἶναι διακριτικοὶ καὶ περιποητικοὶ φίλοι. ‘Ακούει εἰς τὰ μυστικὰ ποὺ τοὺς λένε ὁ ἀγαπῶντες τους καὶ τὰ κρατᾷ χωρὶς νὰ τὰ μεταδώσουν εἰς κανένα. Εἶναι ὑπομονετικῶς καὶ ἀνεξίτητοι. Μονάχα ἔνα πᾶγμα ὄμως δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν : νὰ τὰ δανείζουν εἰς φίλους. ‘Όταν τὰ δανείζουμε θυμῶν καὶ περρίζονται τόσο πολὺ, ὥστε... δὲν ξαναγυρνᾷ ποτὶ εὐ μᾶς !..

Κἀποια φλόαρη καὶ ἀσχημὴ κυρία ὄχι μονάχα πᾶγαινε κ’ ἐπιανετότανε κἀθε μὲρα τὸ Ροβέρτο ντὲ Φλέρ στὸ γραφεῖο του, ἀλλὰ καὶ ἔδαν ἀπονοσταζε μακριὰ του, τοῦ ἔστειλε δυὸ γράμματα τῆ μέρα.

Κάποτε, ποὺ βρέθησαν μαζί, ἡ ἀσχημὴ καὶ φλόαρη κυρία ρώτησε τὸ συγγραφέα τι ἐπίστευε περὶ Θεοῦ.

— Νὰ σᾶς πῶ, κυρία μου, τάχα πολὺ καλὰ μαζί του, τῆς ἀποκρίθηκε τότε ὁ κωμωδιογράφος. Πρῶτον γιὰτὶ δὲν μοῦ κἀνει ποτὲ ἐπισκέψεις καὶ δευτέρου γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔγραψε τὴ Δεκάνομο, ἔπαψε πειρὶ νὰ γράφῃ !..

πτικα. Χτύπησε τὴν πόρτα. Κλειδῶσε τὸ γράμμα βιαστικὸ στὸ συρτάρ, ἔκρυψε τὸ κλειδί στὴν τσάντα της καὶ μοῦ ἀνοίξε.

— Τί χρεῖς λοιπὸν ; μ’ ἔρωτησε.

— Ἦ μητέρα σου... ἀρρωστή, μουμουρία.

‘Εκείνη ἄφησε μὴ κραυγὴ τρόμου, ντύθηκε βιαστικὰ κ’ ἔφυγε γρήγορὰ θὰ τὰ μάθαινε ὅλα. Εἶχε ξεχάσει τὴν τσάντα της στὸ τραπέζι. Τὴν ἀνοίξε μὴ χεῖρα ποὺ ἔτρεμαν, πήρα τὸ κλειδί, ἔβγαλκε ἕνα δισκὸν τὸ συρτάρ κ’ ἔβυρα ἀπὸ μέσα τὸ γράμμα.

— Καλέ μου Γιώργο·

Σκοτίστηκα καὶ τὸ χαρὶ μοῦπεσε ἀπὸ τὰ χεῖρα. ‘Έσκυφα, εἰς ἀναλήθη καὶ συνέχισα :

— Καλέ μου Γιώργο. ‘Ο ἀντρας μου εἶνε τρελλὸς, μὴ τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ πολὺ. ‘Υποψιάζεσαι ὅτι μεταξὺ μας ὑπάρχει κἀποιο αὐστηματικὸ κ’ αὐτὸ τὸν κάνει νὰ λυῶναι καὶ νὰ σβένεται ἀπὸ ζήλια. Λοιπὸν εἶνε ἀνάγκη γιὰ ἐπισκέψεις τὸ γάμο σου, ἡ γὰ φήγῃς γιὰ μερικὸ καιρὸ. Καλέ μου Γιώργο...»

Τὸ γράμμα κἀβρονταν σ’ αὐτὸ τὸ σημειο. Μὰ δὲ μοῦ χρειάζονταν ἄλλα. Πιετοῦσα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Ἦμουν τρελλὸς.

‘Όταν γόρῃσε γονάτινα μπρῶς της καὶ δινοντάς της τὸ ἥμερο λόγιό μου, τῆς εἶπε :

— Νά, διδάσασέ το αὐτὸ, ἀγάπη μου, καὶ προσπάθησε νὰ μὴ περριζώσῃς.

‘Αφοῦ διάβασε μερικὰ, μοῦ εἶπε :

— Γιὰ τιμωρία σου λοιπὸν ἀδιόρθωτε ζηλιάρη, μάθε ὅτι σὲ μερικοὺς μῆνας θάρθη στὸν κόμο ἕνα πλάσματικὸ, ποὺ θὰ τὸ ἀγαπῶ τοῦλάχιστο ὅσο καὶ σένα.

— ‘Ό! Θεέ μου ! Παιδί ! παιδί ! φώναξε τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ καὶ τὴν ἔσπρεξε στὴν ἀγκαλιά μου τόσο δυνατὰ, ποὺ λίγο κινδύνευε νὰ τὴν πνέξῃ.

‘Ιούλιος Δερμιτῆς

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

‘Οι Ἀρχαῖοι ‘Ελληνες εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς ἡ κατάρα τοῦ πατέρα ἢ τῆς μάνας πᾶγαινε στὸν ‘Αδῆ καὶ ζυπνοῦσε τὴς ‘Ερινύες, τὴς ὁποῖες ἔφερνε μὲς της στὸν κόμο γιὰ νὰ τιμωρῶσούν τὸν καταραμένον.

— ‘Οι ‘Εβραῖοι καὶ οἱ Κινεζοὶ ἐξ ἄλλου ἐπίστευαν πὼς ἡ κατάρα εἶχε τρομαρὴ ἐνέργεια, καὶ γι’ αὐτὸ ἐκόντωναν τὸ γυδι ποὺ εἶχε καταραστὴ τὸν πατέρα του.

— ‘Οι ἄγριοι, ἔδαν βλέπουν στὸν ὕπνο τους κανένα δνεῖρο, πὼς ταξιδεύουν ἢ πὼς κάνουν μὴ ὁποιασδήποτε πράξη, φαντάζονται πὼς αὐτὸ συνέβη πράγματι, εἰτι δηλαδὴ κατὰ τὸ διάστημα (ποὺ κοιμῶντανε), ἕνας ἄλλος δαυτοῦ ὄφρασε τὸ σῶμα τους γιὰ νὰ ταξιδέψῃ καὶ ἄλλοι καὶ ὕστερα ξαναγύρῃσι στὸ σῶμα τους.

— ‘Οι Ἀστρολογοὶ συνηθίζον κ’ ἀνάβουν τὸ χεῖμῶνα φωτιά γύρω ἰπὸ τοὺς πόρτους, γιὰ νὰρθουν οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων νὰ ζεσταθοῦν. Τοὺς πηγαίνουν μάλιστα καὶ φαγιά νὰ φᾶνε καὶ χύνουν καταγῆς αἶμα καὶ γάλα γιὰ νὰ τοὺς ἐξιδιψᾶσουν.

— Καὶ ἐπειδὴ τὸ χῶμα ρουφᾷ τὰ ὕγρα, φαντάζονται πὼς τὸ ἦπιαν οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν...

— ‘Οι ἄγριοι ἔχουν πολὺ περιορισμένη ἱκανότητα στὴν ἀριθμηση, καὶ κανεὶς τους δὲν ἔχει πόσον ἔτῶν εἶναι... ‘Ο καθορισμὸς τῆς ἡλικίας εἶναι γι’ αὐτοὺς κἀτι ἀγνωστο.

— Πολλοὶ ἄγριοι συνηθίζουν μᾶχρι σήμερα ἀκόμα νὰ τρῶνε τὰ πτόματα τῶν συγγενῶν τους γιὰ νὰ δάσουν στὴς ψυχὲς τους μὴ καινοῦργια ζωντανῆς κτεινικῆς καὶ νὰ τὴς διατηρῶσούν μὲς στὴ φυλὴ καὶ στὴν οἰκογένεια.

— ‘Οι ἄγριοι φοβῶνται κἀποὺ πολὺ τοὺς πεθαμένους ἀπὸ τοὺς ζωντανούς. ‘Όταν πεθάνῃ κανεὶς ἔχθρος τους, τοὺ κἀβρῶνε νὰ χεῖρα γιὰ νὰ μὴ μορῶν νὰ τοὺς χτυπήσῃ... ἀπὸ τὸν ἄλλο κόμο ποὺ θὰ βρεῖται !

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΟΙ

Δυὸ Σκωτσέζοι, ὁ Μάικ Γκρέγκορ καὶ ὁ Σάνδου, ἀπεφάσαν κἀποτε νὰ κόμουν τὰ ποτὰ καὶ νὰ πινουν στὸ ἐξῆς μονάχα καθαρὸ νεράκι. Πρὶν ὄμως λάβουν γὰ καλὰ αὐτὴν τὴν ὀριστικὴ ἀπόφαση, ὁ Μάικ Γκρέγκορ ἔβανε τὸν καρκατὰ συλλογιμῶ, τὸν ὁποῖο ἀνεκόνισσε ἀμέσως στὸ φίλο του τὸν Σάνδου :

— Καλά, καὶ ἂν ἀρρωστῆσῃσι κομμὰ μὲρα καὶ χρειστοῦμε λίγο οὔισκιν... ἂν δὲ κἀνάμε καθόλου ἄσχημα ἂν ἀγοράζαμε ἕνα μπουκάλι οὔισκιν κ’ ἂν τὸ φυλάγαμε γιὰ μὴ ὄρα ἀνάγκη—ἀρχεῖστω νάνα.

— ‘Ότε συζήτησῃ ! τοῦ ἀποκρίθηκε προθυμῶτα ὁ Σάνδου. ‘Ας ἀγοράσῃσι λοιπὸν ἕνα μπουκάλι οὔισκιν, ἕνα μεγάλου μπουκάλι, γιὰ νὰ βρισκται σπῆτι μας ἂν τύχη καμμὰ φορὰ κ’ ἄρρωστῆσῃσι.

— Ἔτσι κ’ ἔγινε.

Τρεῖς μῆρες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ οἱ δυὸ Σκωτσέζοι ἔλαβαν τὴν γενναία ἀπόφαση νὰ μὴ ξαναβάλουν οἰνοπνευματῶδες ποτὶ στὸ στόμα τους.

‘Ο Μάικ Γκρέγκορ στὴν ἀρχὴ βάσταξε ὅσο μποροῦσε στὸν καιρομῶ.

Μὰ τὴν τετάρτη μέρα, κοιθῶντας δυνατὲς ζαλάδες στὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν... ἐγκράτειαν, κατάλαβε πὼς θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν’ ἀντέξῃ περρισοτέρου. Πιλησιάζει λοιπὸν τὸν Σάνδου βογγῶντας :

— ‘Α! ! αἱ ! αἱ !..

— Τί ἔπαθες ; τὸν ρώτησε τρομαγμένος ὁ φίλος του.

— Εἶμαι ἀρρωστος, σὲ χάλια ! τοῦ εἶπε ὁ Μάικ Γκρέγκορ. Αἰσθάνομαι κόμους κ’ ὄλο τὸ κορμί. Λίγες σταγόνας οὔισκιν θὰ μοῦ ἔκαναν καλὸ... Τί λές ;..

— Πολὺ ἀργά, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε τότε ὁ Σάνδου. Χθὲς ὄλη τὴ μέρα ἦμουν κ’ ἐγὼ ἀρρωστος καὶ τ’ ἀδειασα ὄλο τὸ μπουκάλι !..